

[Justitsministeren]

TREVI-gruppen med emigrationsspørgsmål, jo også er, at man har visumpligt over for visse lande, hvor man måske ikke kan tale direkte om mistanke, men i hvert fald kan tale om, at det er et skridt, der kan være nødvendigt i bekæmpelsen af terrorismen.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil gerne endnu en gang takke ministeren for det klare svar og prøve lykken endnu en gang og se, om jeg også har gevinnet tredje gang.

Kan ministeren bekræfte, at den norske og den svenske justitsminister skal deltage på mødet her den 9. december 1987 i København i den såkaldte TREVI-gruppe?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det kan jeg. Der kommer fem lande til konsultationer over for den EM-gruppe, jeg talte om. Norge og Sverige har ikke tidligere været med, men kommer denne gang, hvad jeg er meget glad for, og de øvrige lande, der deltager, er Østrig, Canada og USA.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 276**2) Til justitsministeren af:****Jørgen Tved (FK):**

»Kan ministeren bekræfte det hændelsesforløb, som blev fremstillet på Centrum-Demokraternes landsmøde, om politiets meget langsomme efterforskning i sagen om mishandling af en ung mand, som i august blev indbragt til sygehuset i Frederikssund?«

Jørgen Tved (FK):

Jeg tror, det vakte megen opmærksomhed, da man på CD's landsmøde oplevede en af mødedeltagerne fortælle om en episode, der havde fundet sted, hvor nogle unge mennesker var trængt ind til hendes søn og havde mishandlet ham. Det, der var den egentlige hensigt med at beskrive episoden, var, at politiet havde optrådt uhyre langsommeligt i denne affære – ja, de havde faktisk optrådt på en måde, som om de ikke havde tid til at foretage en normal efterforskning. Jeg vil gerne vide, om den fremstilling, der blev givet på mødet, var korrekt.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg har tidligere haft lejlighed til over for Retsudvalget at besvare et spørgsmål, der minder meget om det, hr. Jørgen Tved stiller her i dag. Det er et svar, der er afgivet den 20. november 1987 på udvalgets spørgsmål nr. 87 af 16. november 1987. Redegørelsen kan hr. Jørgen Tved næppe være bekendt med som ikke-medlem af Retsudvalget, og jeg skal derfor oplyse, hvad svaret går ud på.

Det fremgår af svaret, at politiet handlede meget hurtigt og var til stede på det hospital, hvor den overfaldne var blevet bragt til, blot 7 minutter efter at politiet havde modtaget anmeldelsen om overfaldet. Sagen har herefter været genstand for efterforskning hos politiet. Politiets undersøgelse i denne sag har, som det jo ofte er tilfældet, været kompliceret af, at der var tale om tre mulige gerningsmænd, og der har været, hvad der jo også ofte er tilfældet, noget divergerende forklaringer til politiet med hensyn til, hvad der rent faktisk var foregået, og med hensyn til, hvilken rolle de forskellige sigtede personer har haft i denne forbindelse.

I øvrigt kan jeg oplyse, at politiets undersøgelser er afsluttet, og at der mod to af de tre sigtede er rejst tiltale for overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 4, jf. stk. 3.

Efter min vurdering er der ikke noget grundlag for at kritisere politiets behandling af den pågældende sag. Jeg mener, at man har handlet meget hurtigt, og at man har behandlet sagen korrekt derefter.

Jørgen Tved (FK):

Jeg vil gerne spørge justitsministeren, om man kunne tænke sig, at den overfaldne umiddelbart efter politiets ankomst, som jeg har forstået sker 7 minutter efter, at den pågældende er indlagt, var i en sådan tilstand, at han ikke var klar over, hvad han svarede politiet, at han var halvt bevidstløs, eller om der kunne tages lignende forhold i betragtning, som måske kunne indicere, at han ikke havde været ved fuld bevidsthed, da han afviste politiet.

Arne Melchior (CD):

Det svar, som justitsministeren så venligt gav her, har jo, som justitsministeren også oplyste, været givet skriftligt fra hans hånd tidligere og har været offentligt tilgængeligt og offentligt også meget vidt refereret. Derfor kan man vel